

Praha 24. února 2023

Č. j.: MZDR 4773/2023-2/PRO

MZDRX01N95T1

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo zdravotnictví jako příslušný správní orgán ve smyslu § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále také jako „zákon o svobodném přístupu k informacím“), ve spojení s § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „SR“ nebo „správní řád“), rozhodlo **takto**:

Rozhodnutí Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem, IČO: 71009361, se sídlem Moskevská 15, 400 01 Ústí nad Labem, ze dne 30. ledna 2023, zn. ZUUL 779/2023, kterým byla odmítnuta žádost paní MVDr. Evy Mertlíkové, nar. bytem (dále také jen „žadatelka“), ze dne 17. ledna 2023 o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, se k odvolání žadatelky podanému dne 31. ledna 2023, podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu v návaznosti na § 20 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím

ruší a věc se vrací Zdravotnímu ústavu se sídlem v Ústí nad Labem k novému projednání.

Odůvodnění:

Dne 17. ledna 2023 byla Zdravotnímu ústavu se sídlem v Ústí nad Labem (dále jako „povinný subjekt“) doručena žádost žadatelky, kterou v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím žádala o zodpovězení následujících otázek (dále jen jako „žádost“).

- 1) Uvedte vědeckou studii, včetně konkrétních citací z ní, která pomocí vědecké metody prokázala existenci viru HIV.*
- 2) Uvedte vědeckou studii, včetně konkrétních citací z ní, která pomocí vědecké metody prokázala, že virus HIV způsobuje onemocnění AIDS.*

Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 30. ledna 2023, zn. ZUUL 779/2023, žádost odmítl, neboť požadované informace nemá a ani není povinen je mít. Ve výrokové části povinný subjekt odkázal na ustanovení § 15 odst. 1 (rozhodnutí o odmítnutí žádosti), § 11b (neexistence informace) a § 20 odst. 4 písm. a) (použití správního řádu při vydání rozhodnutí

o odmítnutí žádosti o informace) zákona o svobodném přístupu k informacím. V odůvodnění pak uvedl, že požadovanou studii nedisponuje a že mu žádný předpis neukládá shromažďovat informace o měřeních, rozporech, postupech, studiích apod., které sám neprováděl. Dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí povinný subjekt ocitoval (neúplně) znění § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím a § 15 téhož zákona. Rozhodnutí povinného subjektu bylo žadatelce doručeno dne 30. ledna 2023.

Proti tomuto rozhodnutí podala žadatelka dne 31. ledna 2023 včasné odvolání.

1. Žadatelka v odvolání namítá, že povinný subjekt neocitoval celé znění § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím, což považuje žadatelka za účelové a nepřijatelné. Podle žadatelky totiž povinný subjekt může informaci, i kdyby ji neměl, získat z jiných informací, případně poskytnout podle § 4a odst. 1 věty třetí.

2. Dále v odvolání žadatelka namítá, že se povinný subjekt problematikou HIV/AIDS zabývá, jak uvádí na svých vlastních webových stránkách (dále jsou uvedeny citace).

3. Žadatelka také cituje (ostatně stejně jako povinný subjekt v napadeném rozhodnutí) znění § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím a poukazuje na nelogičnost této argumentace povinného subjektu, když by v důsledku znamenala, že by se povinný subjekt mohl věnovat a vyjadřovat se jen k takové problematice, v níž povinný subjekt prováděl měření, rozbor, postupy, studie apod., což je v rozporu s rozsahem činností povinného subjektu podle § 86 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů. A opět žadatelka odkazuje na webové stránky povinného subjektu.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu dospělo Ministerstvo zdravotnictví k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a dílčí nesrozumitelnost.

Povinný subjekt odmítl požadované informace pro jejich neexistenci s odkazem na nově zakotvené (s účinností od 1. ledna 2023) ustanovení § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím. Toto ustanovení zní: *Povinný subjekt může odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplývá ze zákona; to neplatí, pokud povinný subjekt může požadovanou informaci získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které povinný subjekt má, případně poskytnout postupem podle § 4a odst. 1 věty třetí.*

Jak žadatelka v odvolání namítla, povinný subjekt předmětné ustanovení neocitoval celé. V odůvodnění se povinný subjekt nevypořádal s celým zněním tohoto ustanovení, tj. neodůvodnil, zda je schopen požadované informace získat z jiných informací a že se tak může stát pomocí jednoduchých úkonů, ani neodůvodnil, zda může informace poskytnout postupem podle § 4a odst. 1 věty třetí.

Metodika Ministerstva vnitra, gestora zákona o svobodném přístupu k informacím, k § 11b tohoto zákona uvádí:

„Nově zakotvené ustanovení § 11b informačního zákona na druhé straně nedopadá na případy, v nichž

- *povinný subjekt informací v požadované podobě nedisponuje, avšak požadovanou informaci může získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které k*

dispozici má, tedy má zdrojové údaje ke zpracování požadované informace a takové zpracování má charakter mechanické aktivity. (Takové případy, kdy k vytvoření odpovědi na žádost postačuje pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici, a s těmito údaji není třeba provádět další zpracovávání nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost, nepředstavují ani vytváření nové informace podle ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona), a dále

- *bude možné poskytnout informaci postupem podle ustanovení § 4a odst. 1 věty třetí informačního zákona, které zní, cit.: „Pokud je požadovaná informace součástí většího celku a její vynětí by bylo pro povinný subjekt nepřiměřenou zátěží, poskytně povinný subjekt takový celek v souladu s tímto zákonem“.*

V souvislosti s aplikací ustanovení § 11b informačního zákona nelze nezmínit rozlišování neexistující informace a požadavku na vytvoření nové informace ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona. Ministerstvo vnitra je toho názoru, že určení „hranice“ mezi neexistující informací a požadavkem na vytvoření nové informace spočívá v posouzení vůle žadatele, vyjádřené v jím učiněné žádosti o poskytnutí informací. Ustanovení § 2 odst. 4 lze vztáhnout pouze na situace, kdy z obsahu žádosti žadatele vyplývá požadavek na vytvoření zcela nové informace. Pokud by ale vůle žadatele směřovala k poskytnutí informace, o které se žadatel domnívá, že existuje, pak by naopak bylo aplikovatelné ustanovení § 11b informačního zákona.“

Celé znění viz: [Dokumenty ODK - Ministerstvo vnitra České republiky \(mvcr.cz\)](https://www.mvcr.cz)

Určitou nepřesnost odůvodnění napadeného rozhodnutí spatřuje ministerstvo v tom, že povinný subjekt patrně předpokládá, že žadatelka požaduje poskytnutí studií, ačkoliv žadatelka žádá uvedení konkrétních studií a citací z nich. Čili žadatelka nežadá přímo zdrojovou informaci, ale odkaz na ni (na ně) a citace z ní (nich) ve vztahu k jí označeným vědeckým závěrům. Patrně jde však jen o nepřesnost danou stručností odůvodnění napadeného rozhodnutí a jeho nepřezkoumatelností.

Zároveň povinný subjekt v odůvodnění poněkud nesrozumitelně cituje § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, kteréžto ustanovení představuje samostatný důvod pro odmítnutí žádosti o informace, aniž by toto ustanovení povinný subjekt použil ve výrokové části, resp. aniž by pro jeho použití uvedl v odůvodnění podrobnější úvahy. Zde ministerstvo opět odkazuje na znění metodiky pod výše zmíněným odkazem a na právní doktrínu a judikaturu vztahující se k rozlišení odmítnutí informace pro její neexistenci a z důvodu nutnosti jejího vytvoření nově.

Za těchto okolností nemohlo ministerstvo než shledat, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a jako takové jej nelze než zrušit a vrátit k novému projednání. Pro zjištěnou nepřezkoumatelnost nelze zároveň vyhovět návrhu žadatelky, aby ministerstvo napadené rozhodnutí nejen zrušilo, ale také povinnému subjektu přikázalo požadované informace poskytnout.

Pokud jde o námitky žadatelky, námitka ad 1. je zčásti důvodná, neboť povinný subjekt se skutečně použitým důvodem odmítnutí žádosti nezabýval dostatečně (viz výše). V části je tato námitka předčasná, neboť z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nelze žadatelce ohledně použitelnosti neocitované části použitého ustanovení prozatím přitakat ani námitku shledat nedůvodnou.

K námitce ad 2. a 3. ministerstvo konstatuje, že není důvodná, neboť povinný subjekt žádost neodložil, tj. nepopřel, že se požadovaná informace vztahuje k jeho působnosti. Je však třeba dodat, zejména pokud jde o námitku ad 3., že ne všechny informace, které se vztahují k působnosti povinného subjektu, musí být informace ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Například pokud by nějaký žadatel požadoval od povinného subjektu zpracování nějakého výkladu, analýzy, rozboru, návodu apod., aniž by taková informace dosud byla zachycena na nějakém nosiči, přestože by žádost směřovala k působnosti povinného subjektu, na takové dotazy/žádosti se zákon o svobodném přístupu k informacím nevztahuje. Znění § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím totiž stanoví: Informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.

Nad rámec výše uvedeného ministerstvo konstatuje, že povinný subjekt pochybil při doručování napadeného rozhodnutí do datové schránky žadatelky, neboť v rozporu s § 19 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, nedoručoval do vlastních rukou žadatelky (na doručence není zaškrtnut příznak „do vlastních rukou“). Toto pochybení však samo o sobě nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žadatelka se s rozhodnutím prokazatelně seznámila, jak o tom svědčí podané odvolání a rozporována není ani včasnost podání odvolání.

S ohledem na vše výše uvedené rozhodlo Ministerstvo zdravotnictví tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. Podle § 90 odst. 1 písm. b) věta za středníkem správního řádu platí, že správní orgán (zde povinný subjekt), který napadené rozhodnutí vydal, je při novém projednání věci vázán právním názorem odvolacího správního orgánu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu dále odvolat.

Mgr. Denisa Kopková
vedoucí oddělení správních agend a
zástupce ředitele právního odboru
podepsáno elektronicky

Obdrží do vlastních rukou:

MVDr. Eva Mertlíková